

Arrest

nr. 290 062 van 9 juni 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Venezolaanse en Syrische nationaliteit te zijn, op 4 januari 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat J. DIENI en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partijen, die verklaren van Venezolaanse en Syrische nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 28 oktober 2019 en hebben een verzoek om internationale bescherming ingediend op 6 november 2019.

1.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekende partijen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 27 augustus 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werden verzoekende partijen gehoord op 28 mei 2021 en 22 augustus 2022.

1.3. Op 30 november 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 2 december 2022 aangetekend verzonden.

1.3.1. De bestreden beslissing ten aanzien van E. E. (verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren in Damascus, Syrie. Toen u 14 jaar oud was, verhuisde u samen met uw familie naar Venezuela. Uw vader vreesde dat u door het Syrische regime ingezet zou worden als oorlogssoldaat. Bovendien maakte uw vader, net als veel andere Syriërs, gebruik van de vele werkmogelijkheden in Latijns-Amerika in die tijd. U bezit zowel de Syrische als de Venezolaanse nationaliteit. Van 1981 tot 2019 woonde u in Venezuela, meer bepaald in San Juan de los Morros in de staat Guarico. Begin 1995 huwde u met uw nicht, M.(...) H.(...) D.(...) E.(...) (O.V. xxx). U hebt steeds een eigen zaak uitgebaat. U begon met een groentewinkel. Daarna startte u samen met uw broer een meubelzaak op. In 2008 richtte u uw eigen meubelbedrijf op, M.(...) B.(...) CA. Daarnaast stampte u samen met uw broer en een vennoot een matrassenfabriek uit de grond. Sinds 1986 was u militant bij de partij Accion Democratica. Uw engagement bestond in het verlenen van materiele steun. U doneerde matrassen en water. Wanneer u het gevraagd werd, schonk u af en toe een kleine financiële bijdrage. Voorts ontmoette u vaak uw vrienden van de partij om samen te eten en domino te spelen.

In 2012 bevond u zich samen met uw broer Es.(...) in uw fabriek toen hij een telefoon kreeg waarin jullie om 100.000 dollar gevraagd werd. Daarna kreeg ook u eenzelfde telefoontje. Er werd jullie gezegd dat ze jullie kenden en in de gaten hielden. U toonde het nummer van de oproep aan de CICPC. De agent achterhaalde dat de oproep vanuit de gevangenis op enkele kilometers van uw woonplaats kwam en zei dat hij u verder niet kon helpen. U veranderde van gsm-nummer. Nadien kwam er twee of drie keer per week een onbekend iemand naar uw bedrijf die naar u en uw broer vroeg en zei dat hij in opdracht van de baas in de gevangenis kwam. U en uw broer hebben deze persoon nooit ontmoet. Jullie gingen nooit in op de pogingen tot afpersing. Uit wraak werd op 27 november 2012 brand gesticht in uw matrassenfabriek. Heel het bedrijf ging verloren. Er vielen geen slachtoffers maar de materiele schade was aanzienlijk. De dag nadien belde u naar de bewakingsfirma om meer te weten te komen over de bewaker die dienst had bij uw fabriek op het moment van de brand. Dezelfde dag nog werd u vastgegrepen door een persoon die vanuit de gevangenis gestuurd werd. Deze maakte u duidelijk dat als u op onderzoek zou uitgaan, u het met uw leven zou bekopen. U en uw broer durfden geen klacht neerleggen bij de autoriteiten. Twee ambtenaren van de CICPC kwamen vragen of jullie iemand verdachten. Jullie gaven aan dat jullie niet over bewijzen beschikten om iemand te beschuldigen. Er werd dan ook geen onderzoek ingesteld naar de brand. Op 20 mei 2016 werd u benaderd door twee mannen die in opdracht van criminelen in de gevangenis handelden. Zij eisten 1000 dollar van u. U slaagde erin hen tweemaal af te wimpelen. De derde keer betaalde u 500 dollar op voorwaarde dat zij u daarna met rust lieten. Eind 2016 las u in een lokale krant dat deze twee onder vuur werden genomen door de regering. Een van hen werd gedood, de andere raakte verlamd. Nog in 2016 en twee keer in 2019 werd u met een pistool bedreigd door criminelen die u wilden beroven of uw auto stelen. U slaagde er telkens in te ontkomen. In 2016 trachtte een patrouille van de CICPC een camion van uw bedrijf in beslag te nemen maar een tussenkomst van de Guardia Nacional vrijde dit. In 2016 of 2017 dachten ambtenaren van de SEBIN dat de bestelwagen van uw familielid een gestolen voertuig betrof maar eens u uitklaarde dat het voertuig eigendom was van uw familielid, was het probleem opgelost. Uw broer Z.(...) sloot drie of vier jaar geleden zijn meubelzaak nadat hij aanhoudend onder druk werd gezet met het oog op afpersing. U vertelde een voorval waarbij twee agenten van de CICPC uw winkel binnenkwamen en deden alsof ze een matras wilden kopen. Luttele minuten later kwam een onbekende vrouw op leeftijd binnen en vroeg of u voor haar een grijze koker wilde bewaren. U weigerde maar moest erg aandringen opdat zij uw zaak zou verlaten. U vermoedt dat er wapens in de koker zaten, waarmee de agenten van de CICPC u zouden willen afpersen om zo hun karige loon aan te vullen. Zover kwam het gelukkig niet voor u.

In juli of augustus 2019 werd uw schoonbroer Mi.(...) Q.(...) R.(...) door een medelid van de vrijmetselaars die ambtenaar was bij de SEBIN ingelicht dat er wapens in uw appartement gingen geplaatst worden om u na een inval te kunnen ontvoeren en chanteren. U bleef de hierop volgende zes of zeven weken voornamelijk thuis. In september 2019 werd u drie keer gebeld door onbekenden. Ze wezen erop dat u veel geld bezat waaruit u afleidde dat het een poging betrof om u af te persen. U wimpelde hen steeds af met loze beloften. Op 5 oktober 2019 probeerde iemand in te breken in uw woning. De dader sloeg op de vlucht nadat jullie riepen dat jullie de politie zouden bellen. Voor uw echtgenote was dat de spreekwoordelijke druppel. Jullie beslisten om te vluchten. U verliet Venezuela op

27 oktober 2019. Op 6 november 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in. U vreest in de eerste plaats dat uw kinderen ontvoerd zullen worden voor losgeld. U vreest dat u bij terugkeer nog meer in de kijker zal lopen omdat criminelen ervan uitgaan dat u uit Europa bent teruggekeerd met valiezen vol euro's.

U bent in het bezit van uw origineel Venezolaans paspoort, uitgereikt op 19 september 2019 met een geldigheidsduur van tien jaar, en uw originele Venezolaanse identiteitskaart, uitgereikt op 28 januari 2013 met een geldigheidsduur van tien jaar. Uw echtgenote is in het bezit van haar origineel Venezolaans paspoort, uitgereikt op 19 september 2019 met een geldigheidsduur van tien jaar, en haar originele Venezolaanse identiteitskaart, uitgereikt op 28 januari 2013 met een geldigheidsduur van tien jaar; de originele paspoorten, identiteitskaarten en geboorteaktes van uw drie kinderen.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: een originele verklaring van de Kamer van Koophandel van de gemeente Juan German Roscio van de staat Guarico d.d. 8 mei 2013 volgens dewelke u actief lid was; een kopie van het handelsregister van het bedrijf 'I.(...) Z.(...)' dat in vlammen opging en waarvan u aandeelhouder was, een kopie van een krantenartikel van 28 november 2012 over de brand die uw bedrijf vernielde; een originele aanbevelingsbrief van Accion Democratica d.d. 7 oktober 2019 volgens dewelke u sedert tien jaar actief militant bent bij de partij; kopieën van een overlijdensakte, krantenartikel en identiteitskaart van een in december 2015 in San Juan de los Morros gedode handelaar; een kopie van een krantenartikel van 25 februari 2021 over een in San Juan de los Morros gedode vriend van de familie; vier foto's van op elkaar volgende deuren en poorten die de toegang tot uw woning beveiligden; een artikel van 31 oktober 2020 over twee zussen in San Juan de los Morros die vermoord werden voor hun bezittingen, ter illustratie van de niets of niemand ontziende criminaliteit in uw stad en een mail van uw advocaat betreffende deze documenten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaarde dat u zowel over de Syrische als over de Venezolaanse nationaliteit beschikt (notities persoonlijk onderhoud CGVS 1 d.d. 28/05/2021, p. 2). Tevens verklaarde u dat u Syrië op 14-jarige leeftijd verliet en van 1981 tot 2019 onafgebroken in Venezuela woonde. U legde bovendien enkel Venezolaanse identiteits- en reisdocumenten neer. Uw kinderen bezitten enkel de Venezolaanse nationaliteit. Aldus dient Venezuela niet alleen als land van nationaliteit maar ook als land van gewoonlijk verblijf beschouwd te worden en wordt uw verzoek om internationale bescherming ten aanzien van Venezuela beoordeeld. Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u geen geloofwaardige aan de Vluchtelingenconventie gelinkte problemen kenbaar heeft gemaakt. Als reden voor uw vertrek gaf u uiteindelijk aan dat u in juli of augustus 2019 door uw schoonbroer ingelicht werd dat de SEBIN van plan waren om wapens in uw woning te plaatsen om vervolgens een inval te kunnen plegen, de schijn te creëren dat u actie wilde ondernemen tegen Maduro en u hiermee te chanteren (notities persoonlijk onderhoud CGVS 2 d.d. 22/08/2022, p. 6). Uw verklaringen over deze gebeurtenis overtuigden echter geenszins. In de eerste plaats kan niet worden ingezien waarom noch u noch uw echtgenote deze gebeurtenis aanhaalden tijdens jullie gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (vragenlijst CGVS d.d. 24/08/2020, vraag 3.5, 3.7, 3.8; vragenlijst CGVS echtgenote d.d. 25/08/2020, vraag 3.5, 3.7, 3.8) en evenmin tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS wanneer jullie gevraagd werden de redenen te vermelden die geleid hebben tot jullie vertrek (CGVS 1, p. 14; notities persoonlijk onderhoud CGVS 1 echtgenote d.d. 28/05/2021, p. 6, 7, 8). Nochtans mag verwacht worden dat u deze gebeurtenis, die u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud aanstipte als de ernstige reden waarom u zich wekenlang schuilhield en als de hoofdreden waarom u besloot om Venezuela te verlaten (CGVS 2, p. 5), ook bij uw eerdere kansen uw problemen te verduidelijken zou vermelden. Integendeel, u stelde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS uitdrukkelijk dat u behalve met de criminelen die u afpersten nooit met iemand problemen had in Venezuela en nooit problemen had met de Venezolaanse autoriteiten (CGVS 1, p. 22-23). U bood verder geen enkele verschoning voor het laattijdig opwerpen van dit kernelement daar u louter stelde dat u zich zorgen maakte dat er iets met u zou gebeuren (CGVS 2, p. 5) hetgeen uiteraard allerminst verklaart

waarom u dit in het kader van uw procedure van internationale bescherming onvermeld liet en pas in augustus 2022 bijna drie jaar na het indienen van uw verzoek om internationale bescherming een nieuw motief opwierp. Uw verdere verklaringen over deze gebeurtenis overtuigden evenmin. Gevraagd naar de vergadering waarin uw schoonbroer dit te weten kwam, verwees u vaagweg naar een vergadering van de staatsinstellingen en dat uw schoonbroer zelf dit weet (CGVS 2, p. 8). Uw echtgenote weet jullie vertrek geheel aan een poging tot inbraak op 5 oktober 2019 (notities persoonlijk onderhoud CGVS 2 echtgenote d.d. 22/08/2022, p. 3). Over de problemen met SEBIN - waarover zij dus evenmin iets had vermeld bij de DVZ en tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS - wist ze verder niet eens wie deze beweerde bedreigingen tegenover u zou hebben geuit (CGVS 2 echtgenote, p. 4) hetgeen de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis sterk aantast. Bovendien moet worden vastgesteld dat u nog een tweetal maanden in Venezuela verbleef maar deze geplande actie van de SEBIN kennelijk uitbleef (CGVS 2, p. 6). Dit verklaarde u dan weer door te stellen dat u reeds vertrokken was, hetgeen op geen enkele wijze de afwachtende houding van de SEBIN verklaart gedurende de weken en zelfs maanden die u nog in Venezuela doorbracht (CGVS 2, p. 6). Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan deze gebeurtenis, noch aan enige toekomstige vrees in uw hoofd te volgen hiervan.

U en uw echtgenote vrezen verder de welig tierende criminaliteit in Venezuela maar haalden hierbij in eerste instantie geen elementen aan die ressorteren onder de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Zelf werd u herhaaldelijk geviseerd met het oog op afpersing. Gevraagd waarom u telkens opnieuw, in 2012, 2016 en 2019, geviseerd werd, antwoordde u dat u en uw broer veel geld hadden, dat jullie zaken goed draaiden, dat u een zichtbaar persoon bent van wie geweten is dat hij diverse eigendommen bezit (CGVS 1, p. 13). U voegde daaraan toe dat u als Syrische Arabier en bedrijfsleider door criminelen gepercipieerd wordt als iemand met veel geld. Hierop doorgevraagd stelde u dat een in Venezuela geboren en getogen bedrijfsleider net zo goed geviseerd zou worden. Uw punt is dat veel Arabieren handel drijven en daarom gepercipieerd worden als mensen met geld (CGVS 1, p. 17, 20-22). Met dit laatste punt geeft u opnieuw aan dat criminelen u viseerden om geldgewin. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u geviseerd werd vanwege uw politieke activiteiten of uw etnie. Ook uw echtgenote haalde op geen enkel moment aan dat uw politieke activiteiten of etnie aan de basis zouden liggen van deze problemen. Ze stelde dat veel Arabieren van uw dorp ontvoerd werden maar gevraagd naar een voorbeeld hiervan haalde ze een voorbeeld aan van tien jaar geleden waaruit geenszins kan afgeleid worden dat er sprake is van groepsvervolging van Arabieren in uw regio (CGVS 2 echtgenote, p. 7). Ook uw echtgenote verklaarde overigens dat u geviseerd werd om uw geld (CGVS 1 echtgenote, p. 7). U verklaarde in uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS verscheidene malen dat u geviseerd werd door criminelen (CGVS 1, p. 17, 19, 20, 23). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud haalde u aan dat de bendes in Venezuela gesteund worden door de staat en dat er ook ambtenaren betrokken zijn bij deze praktijken (CGVS 2, p. 3) maar u liet geheel na om te concretiseren dat dit bij u het geval was. Gevraagd naar de link tussen uw belagers en de staat haalde u aan dat een patrouille van de CICPC in 2016 een camion van u in beslag trachtten te nemen maar tegengehouden werden door de Guardia Nacional (CGVS 2, p. 3). In 2016 of 2017 kwamen leden van de SEBIN bij u omdat ze dachten dat de witte bestelwagen van uw familielid gestolen was van de SEBIN (CGVS 2, p. 4). Eens u uitklaarde dat het wel degelijk het voertuig van uw familielid betrof, was dit probleem opgelost (CGVS 2, p. 5). Hier opnieuw naar gevraagd slaagde u er wederom niet in om ook maar een concrete indicatie te geven van een band tussen uw belagers doorheen de jaren en de autoriteiten (CGVS 2, p. 12, 13). Noch u noch uw echtgenote hadden enig idee wie verantwoordelijk was voor de poging tot inbraak op 5 oktober 2019 (CGVS 2, p. 10; CGVS 2 echtgenote, p. 3) waardoor opnieuw geen enkel verband met de conventie kan worden vastgesteld. Deze door u aangehaalde motieven ressorteren dan ook niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Voorts slaagde u er niet in om aannemelijk te maken dat u louter omwille van uw lidmaatschap bij Accion Democrática sinds 1986 een risico op vervolging zou lopen. Uw activiteiten voor de partij beperkten zich tot materiele steun en ontmoetingen onder vrienden. U bekleedde nooit een functie binnen de partij. U nam nooit deel aan marsen of manifestaties in Venezuela (CGVS 1, p. 12-13). Uw broer Es(...) houdt er gelijkaardige activiteiten op na. Verder was of is er niemand in uw familie politiek actief. U verklaarde weliswaar dat u binnen uw gemeenschap bekend stond als een aanhanger van Accion Democrática omdat u een sociaal iemand bent die veel mensen kent en ontmoet. Ook mensen uit het dorp die voor de staatsinstellingen werkten, die vroeger zelf bij Accion Democrática waren en taterde overstap maakten naar de partij van wijlen Hugo Chavez, kenden u als een aanhanger van Accion Democrática (CGVS 1, p. 13). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt verder dat u nooit problemen ondervond met hen of met andere personen van de autoriteiten. Uit uw verklaringen blijkt dan ook dat uw politiek activisme zeer beperkt

was. De door u neergelegde aanbevelingsbrief is niet van die aard een ander licht te werpen op deze appreciatie. In deze brief wordt immers nergens gewag gemaakt van uw concrete activiteiten. Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op [https://www.cavs.be/sites/default/files/rapporten/coi focus Venezuela situation securitaire 20190404.pdf](https://www.cavs.be/sites/default/files/rapporten/coi%20focus%20Venezuela%20situation%20securitaire%2020190404.pdf) of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi focus Venezuela veiligheidssituatie addendum 20190701.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi%20focus%20Venezuela%20veiligheidssituatie%20addendum%2020190701.pdf) of op <https://www.cavs.be/nl>; OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op [https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/ A HRC 41 18.docx](https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx) of op <https://www.ochcr.org> , Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020 beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020> Algemeen+ Ambts bericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf , p. 37-40 en p. 59-60) en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08 EASO COI Report Venezuela.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf) blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw lidmaatschap en activiteiten voor Accion Democratica niet zichtbaar en/of bekend waren voor de Venezolaanse autoriteiten.

Hieraan kan nog worden toegevoegd dat u verklaarde dat uw familieleden in Venezuela, te weten uw moeder, uw drie broers en twee zussen, momenteel geen problemen ondervinden omwille van een politieke betrokkenheid in uw of hun hoofde. U voegde er weliswaar aan toe dat zij niet vaak buiten komen omwille van corona, de algemene onveiligheid en welig tierende criminaliteit (CGVS 1, p. 9) maar nergens uit uw verklaringen bleek dat zij gevisieerd zouden worden omwille van uw profiel. Bovendien blijkt uit uw verklaringen en uit uw paspoort dat u Venezuela hebt verlaten vanuit de internationale luchthaven van Caracas, in het bezit van uw eigen paspoort.

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw lidmaatschap van Accion Democratica of omwille van een andere grond die ressorteert onder de criteria van de Vluchtelingenconventie. Aldus heeft u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie aannemelijk gemaakt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

U slaagt er niet in om aannemelijk te maken dat u een dergelijk reëel risico zou lopen. U verwees naar het feit dat afpersers zoals een maffia of bende tewerk gaan en bij iedereen aankloppen om hen af te persen terwijl de staat niets doet om hen te stoppen (CGVS 2, p. 3), dat u als handelaar en gekend figuur dergelijke problemen zal ondervinden en al zeker omdat u in het buitenland bent verbleven (CGVS 2, p. 10). Er dienen echter ernstige vraagtekens te worden geplaatst bij de ernst van de door u beschreven problemen die u in het verleden ondervond. U stelde dat u in de tientallen jaren dat u in Venezuela werkzaam was als handelaar en bedrijfsleider slechts eenmaal een bedrag gaf aan afpersers, met name in 2016 (CGVS 2, p. 9). Hierna heeft u nooit meer toegegeven aan afpersers maar kon u klaarblijkelijk uw activiteiten verderzetten (CGVS 2, p. 9). Toen u in 2019 opnieuw werd geconfronteerd met telefoontjes die volgens u tot afpersing zouden leiden, deed u geen enkele poging om te achterhalen wie uw belagers waren (CGVS 2, p. 15). Er kan hierbij niet worden ingezien waarom u zich niet wendde tot de autoriteiten aangezien de CICPC u in 2012 de identiteit van uw belagers meedeelde (CGVS 1, p. 14) en een van uw belagers in 2016 gedood werd door de politie (CGVS 2, p. 12). Bij de poging tot inbraak in uw woning op 5 oktober 2019 vluchtte(n) de dader(s) tevens op het moment dat u riep dat u de politie ging contacteren (CGVS 1, p. 20). Dat u geen enkele stap ondernam om meer te weten te komen over de identiteit van uw belagers of mogelijkheden onderzocht om hulp of bescherming te krijgen van de autoriteiten doet dan ook danig afbreuk aan de ernst van dit probleem. Ofschoon andere handelaren bovendien hun problemen met afpersers oplossen door hen een bedrag mee te geven, overwoog u dit niet omdat u vreesde dat u in de toekomst vaker ging moeten betalen (CGVS 2, p. 7). Aangezien er evenwel nog niet eens gesproken werd over een concreet bedrag of bedreiging en u louter afleidde dat u ging afgeperst worden uit de bewoordingen van personen aan de lijn wiens identiteit u niet kende (CGVS 2, p. 15) kan hoe dan ook bezwaarlijk besloten worden dat u het slachtoffer was van afpersing, laat staan dat er sprake zou zijn van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt dan ook geenszins dat u in het geval van een terugkeer naar Venezuela heden ten dage wel een dergelijk reëel risico op ernstige schade zou lopen. Dit blijkt tevens uit de vaststelling dat uw broers nog aan het werk zijn als bedrijfseigenaars. Uw broer Es.(...) werd in het verleden afgeperst en verhuisde ongeveer in 2018 naar Caracas waar hij anderhalf a twee jaar verbleef alvorens terug te keren naar San Juan de los Morros (CGVS 2, p. 9). Hij heeft nu een schrijnwerkerij en handelt nog in matrassen (CGVS 2, p. 2). Dankzij enkele veiligheidsmaatregelen slaagt hij er in om deze activiteit verder te zetten (CGVS 2, p. 2) en ofschoon hij enkele keren beroofd werd, bent u niet op de hoogte of hij afgeperst werd (CGVS 2, p. 8). Uw broers Z.(...) en An.(...) wonen in de woning boven uw zaak in Avenida Bolivar. Z.(...) werd in het verleden afgeperst maar werkt intussen als groothandelaar terwijl An.(...) ziek is en niet werkt (CGVS 2, p. 8). Uit uw verklaringen blijkt op generlei wijze dat zij in een situatie leven die gelijkgesteld kan worden met onmenselijke behandeling zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor zover u vreest dat uw terugkeer uit Europa u problemen zou geven (CGVS 2, p. 13) moet worden aangestipt dat u zelf toegaf dat u een zaak zou kunnen openen maar dat u dan een manager zou moeten aanstellen om problemen te voorkomen maar zo het risico zou lopen om opgelicht te worden door deze manager (CGVS 2, p. 11). Gevraagd naar voorbeelden van andere personen die problemen ondervonden nadat ze terugkeerden uit het buitenland, stelde u dat u tien, vijftien of twintig gevallen kent (CGVS 2, p. 13) maar vervolgens gaf u een voorbeeld van een persoon die problemen ondervond maar die niet was teruggekeerd uit Europa (CGVS 2, p. 13). Hierop gewezen dacht u lang na om uiteindelijk geen enkel concreet voorbeeld te geven omdat het gevaarlijk zou kunnen zijn voor hen (CGVS 2, p. 14). U ontweek de vraag vervolgens nogmaals, stelde dat u het nieuws in uw stad niet goed volgt en kwam uiteindelijk met een voorbeeld van het jaar 2000 (CGVS 2, p. 14). Deze verklaringen volstaan geenszins om in uw hoofde te kunnen besluiten tot een reëel risico op het lijden van ernstige schade in het jaar 2022 omwille van een terugkeer uit het buitenland. U en uw echtgenote halen wel enkele voorbeelden aan van kennissen die het slachtoffer werden van gemeenrechtelijk geweld (CGVS 2, p. 13; CGVS 2 echtgenote, p. 7), uw advocaat legde een artikel neer over een slachtoffer van een roofmoord in februari 2021 over wie hij beweert dat het een vriend van de familie betreft - zonder enige staving hiervan - en u legde enkele documenten neer van een dergelijk slachtoffer in december 2015 maar hieruit kan niet worden afgeleid

dat jullie een reëel risico zouden lopen zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming om gelijkaardige problemen te ondervinden. Wat betreft de poging tot inbraak moet worden opgemerkt dat een dergelijke eenmalige (poging tot) inbraak evenmin doet besluiten dat er in jullie hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Uw echtgenote vermeldde tot slot dat uw kinderen onder begeleiding naar school zullen moeten gaan in Venezuela (CGVS 2 echtgenote, p. 2). Uit het loutere feit dat u of uw echtgenoot hen dienen te begeleiden kan evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 30 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_Venezuela_situatieschets_20220530_O.pdf en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijs, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Voor wat betreft uw verklaring dat u bij een eventuele terugkeer naar Venezuela slachtoffer zou worden van criminelen die menen dat u uit Europa terugkeert met valiezen vol euro's (CGVS 1, p. 23), dient te worden opgemerkt dat het loutere gegeven dat het niet kan uitgesloten worden dat men bij terugkeer als rijk zal bestempeld worden en daardoor het doelwit kan worden van criminelen, niet voldoende is ernstig om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2 B van de Vreemdelingenwet te vallen of dat dit niet het minimum niveau van hardheid bereikt om onder de werkingssfeer van voornoemd artikel te vallen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cavs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cavs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2Q2Q_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel overeen zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u en uw echtgenote neergelegde documenten bevestigen jullie identiteit en Venezolaanse nationaliteit, die niet ter discussie staan. Het handelsregister en de brief van de Kamer van Koophandel

bevestigen uw beroepsactiviteiten. Het krantenartikel bevestigt de brand in uw bedrijf maar vermeldt niets over de oorzaak. De aanbevelingsbrief van Accion Democrática en de documenten betreffende het overlijden van handelaars uit uw stad kwamen hierboven reeds aan bod. Het krantenartikel over de moord op twee zussen in San Juan de los Morros heeft geen betrekking op u. Het is hooguit een illustratie van de onveiligheid in uw stad. In het artikel wordt overigens vermeld dat zij gevisieerd werden om hun bezittingen. Dergelijk gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw.

Uit het voorgaande volgt dat ook het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenote geweigerd wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3.2. De bestreden beslissing ten aanzien van M. H. D. E. (verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent geboren in Beiroet, Libanon. Op jonge leeftijd trok u met uw gezin naar Syrië, aangezien Libanon geteisterd werd door een burgeroorlog. U groeide op in As Suwayda, Syrië. Eind 1994 verhuisde u naar Venezuela om te huwen met uw huidige echtgenoot, E.(...) E.(...) (O.V. xxx), die ook uw neef is. U vestigde zich in San Juan de los Morros en woonde daar met uw gezin tot 2019. U bezit zowel de Syrische als de Venezolaanse nationaliteit. U werkte mee in de meubelzaak van uw echtgenoot. Daarnaast zorgde u vooral voor uw drie kinderen. Uw echtgenoot werd herhaaldelijk afgeperst. Omdat hij hier niet aan toegaf, werd in 2012 brand gesticht in zijn bedrijf. In 2016 werd uw echtgenoot opnieuw afgeperst. Jullie werden verder vaak geconfronteerd met criminaliteit in Venezuela. Op een dag begeleidde u uw dochter naar school toen vier jongens op twee motoren uw handtas wilden stelen. U en uw echtgenoot hadden nog een huis aan het strand waar tweemaal werd ingebroken. Wanneer u de personen die instonden voor de bewaking hierop aansprak, gaven zij niet thuis. Op een keer toen jullie van het strand naar huis terugkeerden werden er stenen naar jullie auto gegooid. Er was politie in de buurt aanwezig maar deze ondernam niets. U vreesde dat er uw kinderen iets zou overkomen, dat ze bestolen, ontvoerd of vermoord zouden worden. Uit angst hiervoor liet u hen enkel naar school gaan, steeds onder begeleiding van u of uw echtgenoot. Verder hield u uw kinderen altijd thuis. Uw dochter wilde aan de universiteit beginnen studeren. U was hiertegen gekant vanwege de onveiligheid op de campussen. Vanaf 18 uur sloten jullie zichzelf op in huis. In 2019 kreeg uw echtgenoot telefoontjes waarin hem om geld werd gevraagd. Uw echtgenoot vernam van zijn schoonbroer M.(...) Q.(...) dat iemand wapens ging plaatsen bij jullie thuis omdat hij niet wenste te betalen. Op 5 oktober 2019 poogden personen uw huis in San Juan de los Morros binnen te dringen. Toen jullie riepen dat jullie de politie zouden bellen, sloegen de indringers op de vlucht. U zei tegen uw echtgenoot dat u het niet meer aankon, dat de kinderen geen normaal leven konden leiden. U verliet Venezuela op 27 oktober 2019. Op 6 november 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in. U vreest voor de veiligheid van uw echtgenoot en van uw kinderen.

U bent in het bezit van uw origineel Venezolaans paspoort, uitgereikt op 19 september 2019 met een geldigheidsduur van tien jaar, en uw originele Venezolaanse identiteitskaart, uitgereikt op 28 januari 2013 met een geldigheidsduur van tien jaar; de originele paspoorten, identiteitskaarten en geboorteaktes van uw drie kinderen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaarde dat u zowel over de Syrische als over de Venezolaanse nationaliteit beschikt (CGVS 1, p. 2). Tevens verklaarde u dat u Syrië eind 1994 verliet en vanaf dan tot 2019 onafgebroken in Venezuela woonde. U legde bovendien enkel Venezolaanse identiteits- en reisdocumenten neer. Uw kinderen

bezitten enkel de Venezolaanse nationaliteit. Aldus dient Venezuela niet alleen als land van nationaliteit maar ook als land van gewoonlijk verblijf beschouwd te worden en wordt uw verzoek om internationale bescherming ten aanzien van Venezuela beoordeeld.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw verzoek baseert op dezelfde motieven die werden aangehaald door uw echtgenoot, E.(...) E.(...). In het kader van zijn verzoek werd een weigeringsbeslissing genomen die luidt als volgt:

(...)

Bijgevolg kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 10 en 13 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: Procedurerichtlijn), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 51/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 43 en 58 van de wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van talen in bestuurszaken, van de openbare orde, van “het algemeen beginsel van voorzichtigheid”, van “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”, van redelijkheid en zorgvuldigheid, van de samenwerkingsplicht, van artikel 1, A en artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Verder menen verzoekende partijen dat er een machtsoverschrijding voorligt en een manifeste appreciatiefout.

Verzoekende partijen voeren in eerste instantie de nietigheid van de bestreden beslissingen aan wegens een schending van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet doordat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken geschiedde zonder een tolk.

Vervolgens gaan verzoekende partijen in op ‘Nieuwe elementen’ waarbij zij refereren aan landeninformatie en opmerken dat gerepatrieerde Venezolanen vaak wekenlang werden vastgehouden in quarantainecentra in overbevolkte en onhygiënische omstandigheden, alsook dat uit deze informatie blijkt dat er in hun regio van herkomst sprake is van willekeurig geweld.

Verzoekende partijen betwisten voorts de motieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is, minstens dat hen het voordeel van de twijfel dient te worden gegund. Zij menen dan ook dat zij dienen te worden erkend als vluchteling.

In verder ondergeschikte orde vragen verzoekende partijen om hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen, waarbij zij benadrukken dat “zij psychische zorg noodzaakt, zonder de welke zij een ernstige terugval riskeert zoals hoger werd uiteengezet”. Zij onderstrepen tevens de socio-economische situatie, de verslechtering door de COVID 19-pandemie en het verhoogd risico dat terugkerende migranten lopen. Tot slot wijzen zij erop dat uit de landeninformatie blijkt dat opposanten van Maduro hard worden aangepakt in Venezuela en er geen doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming voorhanden is.

2.2. Stukken

Verzoekende partijen voegen geen bijkomende stavingstukken aan hun verzoekschrift.

Op 25 januari 2023 laat verwerende partij een nota met opmerkingen aan de Raad geworden waarbij zij volgend document voegt:

- de COI Focus "*Venezuela. Profielen en situatie van opposanten*" van 8 december 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

De Raad benadrukt vooreerst dat verzoekende partijen de schending van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet dienstig kunnen aanvoeren tegen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissingen voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

In de mate dat verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Aangaande de verwijzing van verzoekende partijen naar de artikelen 10 en 13 van de Procedurerichtlijn 2005/85/EG kan voorts worden opgemerkt dat deze richtlijn werd ingetrokken door richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), zodat verzoekende partijen de schending ervan niet dienstig kunnen aanvoeren.

In de mate dat verzoekende partijen de schending opwerpen van “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*”, moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat verzoekende partijen nalaten hierbij verdere toelichting te geven, zodat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

Op welke manier de bestreden beslissingen behept zouden kunnen zijn met machtsoverschrijding kan niet worden ingezien. De commissaris-generaal heeft de hoedanigheid om de bestreden beslissingen te nemen overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. In het verzoekschrift tonen verzoekende partijen niet op concrete wijze aan waar er *in casu* sprake zou zijn van machtsoverschrijding.

2.3.4. Motieven van de bestreden beslissingen

2.3.4.1. In de bestreden beslissingen worden verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

- (i) zij halen geen geloofwaardige aan het Vluchtelingenverdrag gelinkte problemen aan vermits (a) hoewel verzoeker hun vertrek linkt aan het feit dat hij in juli of augustus 2019 werd ingelicht door zijn schoonbroer dat de SEBIN van plan waren om wapens in zijn woning te plaatsen en hem zo te chanteren, verzoekende partijen hiervan geen enkele melding maakten tijdens hun interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS, (b) verzoekers verklaringen over deze gebeurtenis overigens niet overtuigen, (c) verzoekster hun vertrek geheel weet aan een poging tot inbraak in oktober 2019 en over de problemen met de SEBIN niet eens wist wie deze beweerde bedreigingen aan verzoeker zou hebben geuit, (d) de vaststelling dat verzoekende partijen nog een tweetal maanden in Venezuela verbleven maar de geplande actie van de SEBIN kennelijk uitbleef, verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen;
- (ii) waar verzoekende partijen verder de welig tierende criminaliteit in Venezuela vrezen, halen zij hierbij in eerste instantie geen elementen aan die ressorteerden onder de criteria van het Vluchtelingenverdrag daar uit hun verklaringen blijkt dat verzoeker om zijn geld en niet omwille van zijn politieke activiteiten of zijn etnie werd gevisieerd en zij er niet in slagen om ook maar één concrete indicatie te geven van een band tussen verzoekers belagers doorheen de jaren en de autoriteiten;
- (iii) verzoeker slaagt er niet in om aannemelijk te maken dat hij louter omwille van zijn lidmaatschap bij Acción Democrática sinds 1986 een risico op vervolging loopt aangezien (a) uit zijn verklaringen blijkt dat

zijn politiek activisme zeer beperkt was en de neergelegde aanbevelingsbrief hierop geen ander licht kan werpen, (b) uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard en blijkt dat de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop tracht in te drukken, doch nergens uit de informatie blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij *ipso facto* leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Een individuele beoordeling van het verzoek om internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk en verzoeker blijft hiertoe in gebreke; c) verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, zodat er redelijkerwijze vanuit kan worden gegaan dat zijn lidmaatschap en activiteiten voor Acción Democrática niet zichtbaar en/of bekend waren voor de Venezolaanse autoriteiten, te meer daar verzoekers familieleden in Venezuela momenteel geen problemen ondervinden omwille van een politieke betrokkenheid in hoofde van verzoeker of verzoekende partijen en zij Venezuela op legale wijze hebben verlaten in het bezit van hun eigen paspoort; (iv) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat zij een dergelijk reëel risico lopen nu (a) waar verzoeker verwijst naar het feit dat afpersers zoals een maffia of bende tewerk gaan en bij iedereen aankloppen om hen af te persen terwijl de staat niets doet om hen te stoppen moet worden vastgesteld dat (1) er ernstige vraagtekens moeten worden geplaatst bij de ernst van de door verzoeker beschreven problemen die hij in het verleden ondervond, (2) uit zijn verklaringen geenszins blijkt dat hij in geval van terugkeer naar Venezuela heden ten dage wel een dergelijk reëel risico op ernstige schade zou lopen nu zijn broers nog aan het werk zijn als bedrijfseigenaars en hun situatie niet gelijkgesteld kan worden met een onmenselijke behandeling zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, (3) verzoeker bovendien zelf toegaf dat hij een zaak zou kunnen openen maar dan een manager zou moeten aanstellen om problemen te voorkomen, (4) verzoekende partijen geen enkel concreet voorbeeld kunnen geven van andere personen die problemen ondervonden nadat ze terugkeerden uit het buitenland en de enkele voorbeelden van kennissen die het slachtoffer werden van gemeenrechtelijk geweld, persartikels en documenten in dit verband evenmin kunnen gewagen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in hoofde van verzoekende partijen, (b) uit de vaststelling dat de kinderen van verzoekende partijen onder begeleiding naar school zullen moeten gaan in Venezuela evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden afgeleid, (c) moet worden opgemerkt dat de verzoeker om internationale bescherming concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten moet aanbrengen, uit beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon die in Venezuela woont, in preciaire omstandigheden leeft, verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat er in hunner hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela zodanig is dat verzoekende partijen persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling lopen, bijgevolg kan niet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen;

(v) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat, hoewel de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van deze bepaling en verzoekende partijen brengen geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken;

(vi) de documenten die verzoekende partijen voorleggen zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van hun verzoeken om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Behandeling van het middelenonderdeel dat betrekking heeft op de taal van het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken

In het verzoekschrift wordt de nietigheid van de bestreden beslissingen gevraagd omdat verzoekende partijen bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het Spaans werden gehoord zonder de aanwezigheid van een tolk.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet niet is geschonden doordat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken zonder tussenkomst van een tolk werd afgenomen in een andere taal dan de proceduretaal. Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet verhindert immers niet dat de dossierbehandelaar zich tijdens het interview uitdrukt in een vreemde taal, *in casu* in het Spaans, en zelf de rol van tolk waarneemt wanneer hij die taal beheerst (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Bovendien valt uit de notities van dit interview van verzoekende partijen bij de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkele wijze af te leiden dat verzoekende partijen bezwaar maakten tegen het feit dat zij zonder tolk werden geïnterviewd of dat er zich daadwerkelijk problemen met de vertaling zouden hebben voorgedaan. Integendeel blijkt hieruit dat verzoekende partijen hun relaas hebben uiteengezet en dat hen aan het einde van het interview uitdrukkelijk werd gevraagd of zij verder nog iets wensten toe te voegen, hetgeen zij niet deden (administratief dossier, 'vragenlijst' DVZ *d.d.* 25 augustus 2020, vraag 3.8.). Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoekende partijen het verslag van het interview (vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken), nadat dit hen werd voorgelezen in het Spaans, zonder voorbehoud hebben ondertekend en aldus te kennen hebben gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die zij hebben verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn (administratief dossier, 'vragenlijst' en 'verklaring DVZ' *d.d.* 25 augustus 2020 van zowel verzoeker als verzoekster). Bij aanvang van de eerste persoonlijke onderhouds op de zetel van het CGVS geven verzoekende partijen bovendien aan dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken goed is verlopen en dat zij geen zaken wensen toe te voegen (administratief dossier, CGVS *d.d.* 28 mei 2021 verzoeker (hierna: CGVS I M), p. 1-2; CGVS *d.d.* 28 mei 2021 verzoekster (hierna: CGVS I V), p. 1-2). Meer nog, verzoekster verklaart dat de dossierbehandelaar op de Dienst Vreemdelingenzaken het interview heel erg goed deed (*ibid.*).

Uit de elementen van het dossier blijkt aldus dat verzoekende partijen het gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het Spaans konden voeren, taal waarvan zij zelf aangaven dat zij deze voldoende beheersen om de problemen die tot hun vlucht hebben geleid te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden (zie 'verklaringen betreffende procedure' *d.d.* 25 augustus 2020) en dat de communicatie met de dossierbehandelaar goed verliep.

Verzoekende partijen tonen bijgevolg geen enkel probleem of nadeel aan dat zij zouden hebben geleden door de afwezigheid van een tolk, noch vermelden zij in het verzoekschrift concrete gevolgen die het ontbreken van een tolk voor hen zou hebben gehad. De Raad besluit aldus dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische tolkproblemen op te werpen.

Dat de taalwet geschonden zou zijn, kan evenmin worden aangenomen, daar er geen verplichting is voor ambtenaren om zich enkel uit te drukken in de taal van hun taalrol of enkel de taal van hun taalrol te gebruiken (RvS 3 september 2008, nr. 185.993).

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken enigszins benadeeld te zijn geweest door het feit dat het personeelslid bij de Dienst Vreemdelingenzaken hen in het Spaans hoorde zonder tussenkomst van een tolk, laat staan dat hierdoor hun verzoeken om internationale bescherming niet correct zouden zijn beoordeeld.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Uit de artikelen 48/3, § 1 en 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet volgt dat de nood aan bescherming, geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, moet

worden getoetst ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Gezien de internationale beschermingsstatus in de plaats treedt van de bescherming van de staat waarvan men de nationaliteit bezit, moet worden aangetoond dat verzoekende partijen geen beroep meer willen of kunnen doen op de bescherming van hun land van herkomst. Ingeval een verzoeker meer dan één nationaliteit heeft, verwijst *“het land waarvan hij of zij de nationaliteit heeft”* in de vluchtelingdefinitie en de definitie van subsidiaire bescherming naar elk van de landen waarvan hij of zij een staatsburger is en moet aangetoond worden dat hij van geen van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit bescherming kan verkrijgen. In de bestreden beslissingen wordt de nood aan internationale bescherming van verzoekende partijen ten aanzien van Venezuela onderzocht en besloten dat verzoekende partijen geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk maken. Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat Venezuela ook het land is van gewoonlijk verblijf van verzoekende partijen.

2.3.6.2. Verzoekende partijen stellen bij terugkeer naar Venezuela te vrezen dat hun kinderen voor losgeld ontvoerd zullen worden. Verder vrezen zij bij een terugkeer naar Venezuela te zullen worden ontvoerd of vermoord omwille van het feit dat verzoeker een zaak heeft en geld bezit, dan wel dat ze in het vizier zullen lopen omdat criminelen ervan uitgaan dat zij uit Europa zijn teruggekeerd met valiezen vol euro's.

2.3.6.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekende partijen geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.6.3.1. Vooreerst wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden overwogen als volgt:

“Vooreerst moet worden vastgesteld dat u geen geloofwaardige aan de Vluchtelingenconventie gelinkte problemen kenbaar heeft gemaakt. Als reden voor uw vertrek gaf u uiteindelijk aan dat u in juli of augustus 2019 door uw schoonbroer ingelicht werd dat de SEBIN van plan waren om wapens in uw woning te plaatsen om vervolgens een inval te kunnen plegen, de schijn te creëren dat u actie wilde ondernemen tegen Maduro en u hiermee te chanteren (notities persoonlijk onderhoud CGVS 2 d.d. 22/08/2022, p. 6). Uw verklaringen over deze gebeurtenis overtuigden echter geenszins. In de eerste plaats kan niet worden ingezien waarom noch u noch uw echtgenote deze gebeurtenis aanhaalden tijdens jullie gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (vragenlijst CGVS d.d. 24/08/2020, vraag 3.5, 3.7, 3.8; vragenlijst CGVS echtgenote d.d. 25/08/2020, vraag 3.5, 3.7, 3.8) en evenmin tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS wanneer jullie gevraagd werden de redenen te vermelden die geleid hebben tot jullie vertrek (CGVS 1, p. 14; notities persoonlijk onderhoud CGVS 1 echtgenote d.d. 28/05/2021, p. 6, 7, 8). Nochtans mag verwacht worden dat u deze gebeurtenis, die u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud aanstipte als de ernstige reden waarom u zich wekenlang schuilhield en als de hoofdrede waarom u besloot om Venezuela te verlaten (CGVS 2, p. 5), ook bij uw eerdere kansen uw problemen te verduidelijken zou vermelden. Integendeel, u stelde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS uitdrukkelijk dat u behalve met de criminelen die u afpersten nooit met iemand problemen had in Venezuela en nooit problemen had met de Venezolaanse autoriteiten (CGVS 1, p. 22-23). U bood verder geen enkele verschoning voor het laattijdig opwerpen van dit kernelement daar u louter stelde dat u zich zorgen maakte dat er iets met u zou gebeuren (CGVS 2, p. 5) hetgeen uiteraard allerm minst verklaart waarom u dit in het kader van uw procedure van internationale bescherming onvermeld liet en pas in augustus 2022 bijna drie jaar na het indienen van uw verzoek om internationale bescherming een nieuw motief opwierp. Uw verdere verklaringen over deze gebeurtenis overtuigden evenmin. Gevraagd naar de vergadering waarin uw schoonbroer dit te weten kwam, verwees u vaagweg naar een vergadering van de staatsinstellingen en dat uw schoonbroer zelf dit weet (CGVS 2, p. 8). Uw echtgenote weet jullie vertrek geheel aan een poging tot inbraak op 5 oktober 2019 (notities persoonlijk onderhoud CGVS 2 echtgenote d.d. 22/08/2022, p. 3). Over de problemen met SEBIN - waarover zij dus evenmin iets had vermeld bij de DVZ en tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS - wist ze verder niet eens wie deze beweerde bedreigingen tegenover u zou hebben geuit (CGVS 2 echtgenote, p. 4) hetgeen de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis sterk aantast. Bovendien moet worden vastgesteld dat u nog een tweetal maanden in Venezuela verbleef maar deze geplande actie van de SEBIN kennelijk uitbleef (CGVS 2, p. 6). Dit verklaarde u dan weer door te stellen dat u reeds vertrokken was, hetgeen op geen enkele wijze de afwachtende houding van de SEBIN verklaart gedurende de weken en zelfs maanden die u nog in Venezuela doorbracht (CGVS 2, p. 6). Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan deze gebeurtenis, noch aan enige toekomstige vrees in uw hoofdte ten gevolge hiervan.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in het verzoekschrift louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het volstrekt minimaliseren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij niet vermogen afbreuk te doen aan de voormelde pertinente vaststellingen van de bestreden beslissingen.

2.3.6.3.2. De commissaris-generaal considereert voorts terecht:

“U en uw echtgenote vrezen verder de welig tierende criminaliteit in Venezuela maar haalden hierbij in eerste instantie geen elementen aan die ressorteren onder de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Zelf werd u herhaaldelijk geviseerd met het oog op afpersing. Gevraagd waarom u telkens opnieuw, in 2012, 2016 en 2019, geviseerd werd, antwoordde u dat u en uw broer veel geld hadden, dat jullie zaken goed draaiden, dat u een zichtbaar persoon bent van wie geweten is dat hij diverse eigendommen bezit (CGVS 1, p. 13). U voegde daaraan toe dat u als Syrische Arabier en bedrijfsleider door criminelen gepercipieerd wordt als iemand met veel geld. Hierop doorgevraagd stelde u dat een in Venezuela geboren en getogen bedrijfsleider net zo goed geviseerd zou worden. Uw punt is dat veel Arabieren handel drijven en daarom gepercipieerd worden als mensen met geld (CGVS 1, p. 17, 20-22). Met dit laatste punt geeft u opnieuw aan dat criminelen u viseerden om geldgewin. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u geviseerd werd vanwege uw politieke activiteiten of uw etnie. Ook uw echtgenote haalde op geen enkel moment aan dat uw politieke activiteiten of etnie aan de basis zouden liggen van deze problemen. Ze stelde dat veel Arabieren van uw dorp ontvoerd werden maar gevraagd naar een voorbeeld hiervan haalde ze een voorbeeld aan van tien jaar geleden waaruit geenszins kan afgeleid worden dat er sprake is van groepsvervolging van Arabieren in uw regio (CGVS 2 echtgenote, p. 7). Ook uw echtgenote verklaarde overigens dat u geviseerd werd om uw geld (CGVS 1 echtgenote, p. 7). U verklaarde in uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS verscheidene malen dat u geviseerd werd door criminelen (CGVS 1, p. 17, 19, 20, 23). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud haalde u aan dat de bendes in Venezuela gesteund worden door de staat en dat er ook ambtenaren betrokken zijn bij deze praktijken (CGVS 2, p. 3) maar u liet geheel na om te concretiseren dat dit bij u het geval was. Gevraagd naar de link tussen uw belagers en de staat haalde u aan dat een patrouille van de CICPC in 2016 een camion van u in beslag trachtten te nemen maar tegengehouden werden door de Guardia Nacional (CGVS 2, p. 3). In 2016 of 2017 kwamen leden van de SEBIN bij u omdat ze dachten dat de witte bestelwagen van uw familielid gestolen was van de SEBIN (CGVS 2, p. 4). Eens u uitklaarde dat het wel degelijk het voertuig van uw familielid betrof, was dit probleem opgelost (CGVS 2, p. 5). Hier opnieuw naar gevraagd slaagde u er wederom niet in om ook maar een concrete indicatie te geven van een band tussen uw belagers doorheen de jaren en de autoriteiten (CGVS 2, p. 12, 13). Noch u noch uw echtgenote hadden enig idee wie verantwoordelijk was voor de poging tot inbraak op 5 oktober 2019 (CGVS 2, p. 10; CGVS 2 echtgenote, p. 3) waardoor opnieuw geen enkel verband met de conventie kan worden vastgesteld. Deze door u aangehaalde motieven ressorteren dan ook niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.”

Verzoekende partijen merken in het verzoekschrift op dat verzoeker wel degelijk een vrees voor vervolging loopt omwille van zijn *“ethnische origine: arabier”* en hekelen dat de commissaris-generaal dit niet heeft onderzocht. Verzoekende partijen wijzen er te dezen op dat de criminele bendes verzoeker viseerden omwille van *“ethnische stereotype ‘arabieren verdienen veel geld’”* en wijzen tevens op verzoeksters verklaringen dat er veel Arabieren vanuit hun dorp werden ontvoerd. Zij menen dan ook dat hieruit kan worden afgeleid dat er sprake is van groepsvervolging van Arabieren in hun regio.

De Raad merkt te dezen op dat uit de verklaringen van verzoekende partijen geenszins kan blijken dat er sprake zou zijn van een groepsvervolging van Arabieren in hun regio van herkomst, noch brengen zij hiertoe enig concreet stavingstuk bij. Daarentegen blijkt, zoals terecht wordt vastgesteld door de commissaris-generaal, uit hun verklaringen dat verzoeker in het verleden meermaals door criminelen werd geviseerd omwille van zijn geldgewin (administratief dossier, CGVS I M, p. 17, 20-22) en dus niet omwille van zijn etnie zoals zij thans voorhouden in het verzoekschrift. Daarnaast verklaarde verzoekster ook dat iedereen er beroofd wordt, *“Arabieren, Venezolanen, Portugezen, Italianen”* (administratief dossier, CGVS I V, p. 8).

Door verder louter te volharden dat er wel degelijk een link bestond tussen verzoekers belagers en de staat daar een patrouille van de CICPC in 2016 een wagen van verzoeker trachtte in beslag te nemen maar werd tegengehouden door de Guardia Nacional en leden van de SEBIN bij hem kwamen omdat ze dachten dat de witte bestelwagen van zijn familielid gestolen was, brengen verzoekende partijen opnieuw

geenszins enig concreet verweer aan tegen voormelde pertinente overwegingen waaruit blijkt dat zij geen enkele concrete indicatie kunnen geven van een band tussen verzoekers belagers doorheen de jaren en de autoriteiten.

2.3.6.3.3. Wat betreft verzoekers voorgehouden vrees omwille van zijn politieke overtuiging merkt de Raad het volgende op.

Vooreerst dient te worden aangestipt dat uit de objectieve landeninformatie blijkt dat Venezuela in 2020 een politiek-institutionele crisis doormaakte waarbij het land twee presidenten kende, namelijk Nicolás Maduro en zelfverklaard interim-president Juan Guaidó, die werd erkend door meer dan 50 landen, waaronder de Verenigde Staten. Ook had Venezuela twee parlementen, de Algemene Vergadering waar de oppositie een meerderheid bezat en de Grondwetgevende Vergadering die volledig bestond uit medestanders van president Maduro. De parlementsverkiezingen van december 2020 maakten een einde aan deze situatie. Het grootste deel van de oppositie boycotte de verkiezingen en de partij van Maduro won met een verpletterende meerderheid. In januari 2021 werd de Grondwetgevende Vergadering ontbonden en sindsdien fungeert de Algemene Vergadering als parlement waar de partij van Maduro de meerderheid heeft. De parlementsverkiezingen begin december 2020 versterkten de macht van president Nicolás Maduro over alle takken van de staat. Naarmate 2021 vorderde leek er echter steeds meer opening te ontstaan voor nieuwe onderhandelingen. Het belangrijkste compromis van de regering was haar besluit om de oppositie twee zetels toe te kennen in het vijfkoppige bestuur van de Nationale Kiesraad, die in mei 2021 door het door de regering gecontroleerde parlement werd benoemd. Deze stappen leidden tot hernieuwde belangstelling voor onderhandelingen van de kant van Guaidó's interim-regering. Een nieuwe ronde van contacten vond plaats en een akkoord om de onderhandelingen te hervatten werd bereikt. Deze onderhandelingen gingen echter niet van start door de eis van president Maduro dat Alex Saab een van de onderhandelaars moest zijn, welke laatste in oktober 2021 werd uitgeleverd aan de VS en waarop de Venezolaanse autoriteiten aankondigde hun deelname aan de besprekingen op te schorten. Op 21 november 2021 vonden lokale en regionale verkiezingen plaats. De belangrijkste oppositiepartijen besloten hun boycot te beëindigen en deel te nemen aan de verkiezingen. De EU heeft de verkiezingen waargenomen en haar verkiezingswaarnemingsmissie constateerde 'structurele tekortkomingen'. De opkomst bedroeg slechts 42,5 % en was hiermee de laagste in de afgelopen 25 jaar. Volgens de Venezolaanse autoriteiten won het pro-Maduro kamp 20 gouverneurs en 212 burgemeesters, hoewel een meerderheid van de stemmen naar de oppositie ging. De versnippering van de oppositie heeft haar vermogen om van deze stemmen te profiteren echter beperkt. Begin maart 2022 bracht de entourage van de Amerikaanse president Biden plots een bezoek aan Venezuela, ondanks dat de VS tot nu toe weigerde rechtstreeks met Maduro te onderhandelen. Na afloop van het Amerikaanse bezoek verklaarde Maduro opnieuw bereid te zijn deel te nemen aan de onderhandelingen met de oppositie, waarbij de onderhandelingen eind november 2022 opnieuw opstartten (COI Focus "*Venezuela. Situatieschets*" van 30 mei 2022; COI Focus "*Venezuela. Profielen en situatie van opposanten*" van 8 december 2022).

Uit het EASO-rapport blijkt dat er in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering (EASO, "*Venezuela Country Focus*", augustus 2020, p. 50 e.v.; zie ook: COI Focus "*Venezuela. Profielen en situatie van opposanten*" van 8 december 2022). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden geïdентificeerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechtenverdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten.

Uit de landeninformatie blijkt dat zowel personen met een hoog of laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Nederland, Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Venezuela*, juni 2020, p. 38-39 '*risico voor low-level demonstranten en opposanten*', alsook p. 59-60; EASO "*Venezuela Country Focus*", augustus 2020, p. 52). Verder volgt uit de landeninformatie dat er in Venezuela sinds 2014 op regelmatige basis massa-demonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime van president Maduro die worden afgewisseld met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk wordt geïdентificeerd tegen de daling van de levensstandaard. Uit de landeninformatie blijkt dat de protesten in de periodes van mei tot juli 2017 en die van de eerste helft van 2019 het hevigst waren, met tienduizenden demonstranten die op straat kwamen om tegen de regering Maduro te demonstreren. Deze demonstraties en betogingen worden hardhandig de kop ingedrukt door

de Venezolaanse overheden, al dan niet met hulp van de *colectivos*. Daarbij wordt disproportioneel geweld gebruikt tegen de demonstranten en zelfs toevallige omstaanders gebruikt, waarbij soms doden vallen. Er vinden ook willekeurige arrestaties plaats als signaal en afschrikking, soms gepaard met ernstige mishandeling in de gevangenis, waarbij niet alleen zij die de leiding hebben genomen bij betogingen slachtoffer kunnen worden. Dit politieel geweld vindt plaats zowel tijdens de demonstraties als kort daarna. Tevens worden armere wijken en/of jonge mannen gevisieerd wegens hun zichtbare deelname aan de betogingen en/of hun kritiek (EASO, p. 32-33, 56-58; zie Nederland, Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Venezuela*, juni 2020, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten' alsook p. 59-60).

Uit de landeninformatie (COI Focus "Venezuela. Profielen en situatie van opposanten" van 8 december 2022) volgt evenwel dat het aantal politiek gemotiveerde arrestaties de afgelopen jaren sterk is afgenomen. Waar de massademonstraties van 2017 tot 2019 telkens gepaard gingen met een golf van massa-arrestaties, is er de afgelopen jaren een andere evolutie waar te nemen. Uit de beschikbare bronnen komt naar voor dat het aantal arrestaties van politieke opposanten de afgelopen jaren relatief beperkt blijft en geenszins de proporties aanneemt van de periode voor 2020. Deze evolutie valt volgens de geraadpleegde bronnen te verklaren door het lagere aantal demonstraties tegen het regime en de oppositie die op minder steun van de bevolking kan rekenen, waardoor de gevestigde autoriteiten zich minder bedreigd voelen, maar ook de Venezolaanse autoriteiten die op zoek zijn naar internationale legitimiteit en zich terughoudender opstellen door de onderzoeken van de VN-missie en het Internationaal Strafhof.

In de landeninformatie kan evenwel niet worden gelezen dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van hun lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, hun rol in de oppositie, vanwege hun kritiek dan wel omwille van hun deelname aan demonstraties of betogingen tegen het Venezolaanse regime. Veeleer blijkt dat het risico op vervolging kan verschillen naargelang het profiel en de individuele omstandigheden.

De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat verzoekende partijen mogelijk onder een bepaald profiel vallen op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan de verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekende partijen niet aantonen dat zij omwille van verzoekers lidmaatschap bij Acción Democrática een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin lopen.

In tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd, dient immers te worden vastgesteld dat verzoekers politiek activisme zeer beperkt was en niet kan blijken dat hij hierdoor problemen ondervond in Venezuela. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden vastgesteld als volgt: "Uw activiteiten voor de partij beperkten zich tot materiele steun en ontmoetingen onder vrienden. U bekleedde nooit een functie binnen de partij. U nam nooit deel aan marsen of manifestaties in Venezuela (CGVS 1, p. 12-13). Uw broer Es.(...) houdt er gelijkaardige activiteiten op na. Verder was of is er niemand in uw familie politiek actief. U verklaarde weliswaar dat u binnen uw gemeenschap bekend stond als een aanhanger van Accion Democretica omdat u een sociaal iemand bent die veel mensen kent en ontmoet. Ook mensen uit het dorp die voor de staatsinstellingen werkten, die vroeger zelf bij Accion Democretica waren en taterde overstap maakten naar de partij van wijlen Hugo Chavez, kenden u als een aanhanger van Accion Democratica (CGVS 1, p. 13). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt verder dat u nooit problemen ondervond met hen of met andere personen van de autoriteiten. Uit uw verklaringen blijkt dan ook dat uw politiek activisme zeer beperkt was. De door u neergelegde aanbevelingsbrief is niet van die aard een ander licht te werpen op deze appreciatie. In deze brief wordt immers nergens gewag gemaakt van uw concrete activiteiten."

Door te argumenteren in het voorliggend verzoekschrift dat de aanbevelingsbrief die verzoeker voorlegde wel degelijk van aard is om een ander licht te werpen op de appreciatie van hun verzoeken en te

ontkennen dat hierin geen gewag wordt gemaakt van verzoekers concrete activiteiten, beperken verzoekende partijen zich opnieuw tot het louter tegenspreken en zelfs ontkennen van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en slagen zij er andermaal niet in voormelde pertinente motieven te weerleggen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij voor hun komst naar België werden vervolgd door (vertegenwoordigers of aanhangers van) het Venezolaanse regime. Daar zij niet aannemelijk maken dat zij voor hun komst naar België in de specifieke negatieve aandacht stonden van het Venezolaanse regime kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat verzoekers lidmaatschap en activiteiten voor de Acción Democrática niet zichtbaar en/of bekend waren voor de Venezolaanse autoriteiten. Hieraan voegt de commissaris-generaal nog pertinent toe: *“Hieraan kan nog worden toegevoegd dat u verklaarde dat uw familieleden in Venezuela, te weten uw moeder, uw drie broers en twee zussen, momenteel geen problemen ondervinden omwille van een politieke betrokkenheid in uw of hun hoofde. U voegde er weliswaar aan toe dat zij niet vaak buiten komen omwille van corona, de algemene onveiligheid en welig tierende criminaliteit (CGVS 1, p. 9) maar nergens uit uw verklaringen bleek dat zij gevisceerd zouden worden omwille van uw profiel. (...)”*

In casu, de individuele omstandigheden van verzoekende partijen samengenomen met de huidige algemene omstandigheden in Venezuela, blijken geen concrete aanwijzingen dat zij bij terugkeer problemen zullen ondervinden met de Venezolaanse overheden of andere actoren.

2.3.6.3.4. Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift wijzen op de situatie van terugkerende migranten en het verhoogd risico op vervolging waarmee zij te maken zouden kunnen krijgen, wijst de Raad op het volgende.

Het wordt niet betwist dat verzoekende partijen bij een terugkeer in de luchthaven mogelijk zullen worden gescreend en ondervraagd over hun activiteiten in het buitenland en de redenen waarom zij Venezuela hebben verlaten dan wel er naar terugkeren. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op vervolging worden afgeleid. Uit de beschikbare landeninformatie (COI Focus “*Venezuela: situatieschets*” van 28 april 2021; EASO “*Venezuela Country Focus*” van augustus 2020) blijkt immers niet dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van een verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Gelet op het voorgaande kan niet *a priori* worden aangenomen dat iedere Venezolaan die vanuit het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is, een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging.

De behandeling die een Venezolaan bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen van wie kan worden vermoed dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van worden verdacht een misdrijf te hebben gepleegd, personen die in het verleden werden beschouwd als opposant, of van wie wordt vermoed dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Het zijn dus vooral het profiel van de betrokkene en de mate waarin hij of zij wordt beschouwd als bedreiging voor de huidige machtsverhoudingen in Venezuela die het risico op mogelijke problemen bij terugkeer bepalen en niet zozeer de vraag of iemand al dan niet een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in het buitenland. Er wordt daarbij vooral gewezen op dissidente militairen en oppositieleden als risicoprofielen.

Uit het voorgaande blijkt evenwel nergens dat verzoekende partijen zulk profiel hebben of dat zij persoonlijk in de specifieke negatieve aandacht stonden van de Venezolaanse overheden of andere actoren, noch dat zij als zodanig worden gepercipieerd dat zij een dreiging zouden kunnen vormen voor de Venezolaanse overheid.

Het feit dat verzoekende partijen een periode in België hebben verbleven en hier een beschermingsverzoek hebben ingediend, resulteert als dusdanig dan ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij aannemelijk maken dat zij worden gemonitord en/of bij terugkeer zouden worden gevisceerd of vervolgd. Verzoekende partijen konden beiden tevens Venezuela op legale wijze verlaten met hun eigen paspoort, hetgeen eveneens een bijkomende indicatie is dat zij niet in het vizier van de

Venezolaanse overheden staan. Verzoekers brengen geen overtuigende elementen bij die hierover anders doen denken.

Verder halen verzoekende partijen nog persartikels aan. Deze artikels betreffen voornamelijk de behandeling van de terugkeerders in Venezuela tijdens de coronacrisis. De stigmatisering en discriminatie van terugkerende Venezolanen worden niet betwist, maar uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat dit leidt tot fysiek geweld. Verzoekende partijen maken niet concreet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Venezuela ernstige problemen riskeren die de drempel van vervolging bereiken en dit enkel omwille van het feit dat zij naar het buitenland zijn getrokken en daar hebben verbleven. Het louter aanhalen van algemene landeninformatie en de blote bewering dat er gedacht zal worden dat zij met “valiezen vol euro’s” terugkeren uit Europa (administratief dossier, CGVS I M, p. 23) volstaat niet om in hoofde van verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging aan te nemen, te meer daar uit de door hen aangehaalde informatie geenszins blijkt dat elke terugkerende Venezolaan louter omwille van zijn of haar terugkeer uit het buitenland wordt vervolgd of geviséerd.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekende partijen in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in Venezuela, besluit de Raad dat zij nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar Venezuela louter omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en (gedwongen) moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

2.3.6.4. Verzoekende partijen voeren voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de documenten die zij in de loop van de procedure hebben voorgelegd zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.6.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoekende partijen niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.6. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

Waar verzoekende partijen in het verzoekschrift nog betogen dat er geen doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming voor hen voorhanden is in geval van terugkeer naar Venezuela, wijst de Raad erop dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan de door hen voorgehouden persoonlijke problemen, dan wel dat zij niet voldoende zwaarwichtig zijn om te getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst irrelevant is.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrengen waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Venezuela.

2.3.7.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen waarin wordt geconcludeerd dat verzoekende partijen de door hen aangehaalde gebeurtenissen en problemen die hen ertoe zouden hebben gebracht Venezuela te verlaten, niet aannemelijk maken, dan wel dat zij niet het vereiste minimumniveau van ernst bereiken om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt.

Verder wordt in de bestreden beslissingen pertinent overwogen als volgt:

“U slaagt er niet in om aannemelijk te maken dat u een dergelijk reëel risico zou lopen. U verwees naar het feit dat afpersers zoals een maffia of bende tewerk gaan en bij iedereen aankloppen om hen af te

persen terwijl de staat niets doet om hen te stoppen (CGVS 2, p. 3), dat u als handelaar en gekend figuur dergelijke problemen zal ondervinden en al zeker omdat u in het buitenland bent verbleven (CGVS 2, p. 10). Er dienen echter ernstige vraagtekens te worden geplaatst bij de ernst van de door u beschreven problemen die u in het verleden ondervond. U stelde dat u in de tientallen jaren dat u in Venezuela werkzaam was als handelaar en bedrijfsleider slechts eenmaal een bedrag gaf aan afpersers, met name in 2016 (CGVS 2, p. 9). Hierna heeft u nooit meer toegegeven aan afpersers maar kon u klaarblijkelijk uw activiteiten verderzetten (CGVS 2, p. 9). Toen u in 2019 opnieuw werd geconfronteerd met telefoontjes die volgens u tot afpersing zouden leiden, deed u geen enkele poging om te achterhalen wie uw belagers waren (CGVS 2, p. 15). Er kan hierbij niet worden ingezien waarom u zich niet wendde tot de autoriteiten aangezien de CICPC u in 2012 de identiteit van uw belagers meedeelde (CGVS 1, p. 14) en een van uw belagers in 2016 gedood werd door de politie (CGVS 2, p. 12). Bij de poging tot inbraak in uw woning op 5 oktober 2019 vluchtte(n) de dader(s) tevens op het moment dat u riep dat u de politie ging contacteren (CGVS 1, p. 20). Dat u geen enkele stap ondernam om meer te weten te komen over de identiteit van uw belagers of mogelijkheden onderzocht om hulp of bescherming te krijgen van de autoriteiten doet dan ook danig afbreuk aan de ernst van dit probleem. Ofschoon andere handelaren bovendien hun problemen met afpersers oplossen door hen een bedrag mee te geven, overwoog u dit niet omdat u vreesde dat u in de toekomst vaker ging moeten betalen (CGVS 2, p. 7). Aangezien er evenwel nog niet eens gesproken werd over een concreet bedrag of bedreiging en u louter afleidde dat u ging afgeperst worden uit de bewoordingen van personen aan de lijn wiens identiteit u niet kende (CGVS 2, p. 15) kan hoe dan ook bezwaarlijk besloten worden dat u het slachtoffer was van afpersing, laat staan dat er sprake zou zijn van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt dan ook geenszins dat u in het geval van een terugkeer naar Venezuela heden ten dage wel een dergelijk reëel risico op ernstige schade zou lopen. Dit blijkt tevens uit de vaststelling dat uw broers nog aan het werk zijn als bedrijfseigenaars. Uw broer Es.(...) werd in het verleden afgeperst en verhuisde ongeveer in 2018 naar Caracas waar hij anderhalf a twee jaar verbleef alvorens terug te keren naar San Juan de los Morros (CGVS 2, p. 9). Hij heeft nu een schrijnwerkerij en handelt nog in matrassen (CGVS 2, p. 2). Dankzij enkele veiligheidsmaatregelen slaagt hij er in om deze activiteit verder te zetten (CGVS 2, p. 2) en ofschoon hij enkele keren beroofd werd, bent u niet op de hoogte of hij afgeperst werd (CGVS 2, p. 8). Uw broers Z.(...) en An.(...) wonen in de woning boven uw zaak in Avenida Bolivar. Z.(...) werd in het verleden afgeperst maar werkt intussen als groothandelaar terwijl An.(...) ziek is en niet werkt (CGVS 2, p. 8). Uit uw verklaringen blijkt op generlei wijze dat zij in een situatie leven die gelijkgesteld kan worden met onmenselijke behandeling zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor zover u vreest dat uw terugkeer uit Europa u problemen zou geven (CGVS 2, p. 13) moet worden aangestipt dat u zelf toegaf dat u een zaak zou kunnen openen maar dat u dan een manager zou moeten aanstellen om problemen te voorkomen maar zo het risico zou lopen om opgelicht te worden door deze manager (CGVS 2, p. 11). Gevraagd naar voorbeelden van andere personen die problemen ondervonden nadat ze terugkeerden uit het buitenland, stelde u dat u tien, vijftien of twintig gevallen kent (CGVS 2, p. 13) maar vervolgens gaf u een voorbeeld van een persoon die problemen ondervond maar die niet was teruggekeerd uit Europa (CGVS 2, p. 13). Hierop gewezen dacht u lang na om uiteindelijk geen enkel concreet voorbeeld te geven omdat het gevaarlijk zou kunnen zijn voor hen (CGVS 2, p. 14). U ontweek de vraag vervolgens nogmaals, stelde dat u het nieuws in uw stad niet goed volgt en kwam uiteindelijk met een voorbeeld van het jaar 2000 (CGVS 2, p. 14). Deze verklaringen volstaan geenszins om in uw hoofde te kunnen besluiten tot een reëel risico op het lijden van ernstige schade in het jaar 2022 omwille van een terugkeer uit het buitenland. U en uw echtgenote halen wel enkele voorbeelden aan van kennissen die het slachtoffer werden van gemeenrechtelijk geweld (CGVS 2, p. 13; CGVS 2 echtgenote, p. 7), uw advocaat legde een artikel neer over een slachtoffer van een roofmoord in februari 2021 over wie hij beweert dat het een vriend van de familie betreft - zonder enige staving hiervan - en u legde enkele documenten neer van een dergelijk slachtoffer in december 2015 maar hieruit kan niet worden afgeleid dat jullie een reëel risico zouden lopen zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming om gelijkaardige problemen te ondervinden. Wat betreft de poging tot inbraak moet worden opgemerkt dat een dergelijke eenmalige (poging tot) inbraak evenmin doet besluiten dat er in jullie hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Uw echtgenote vermeldde tot slot dat uw kinderen onder begeleiding naar school zullen moeten gaan in Venezuela (CGVS 2 echtgenote, p. 2). Uit het loutere feit dat u of uw echtgenoot hen dienen te begeleiden kan evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid."

De Raad treedt deze pertinente motivering bij, die door verzoekende partijen op generlei concrete wijze wordt weerlegd in het verzoekschrift.

Verzoekende partijen tonen verder geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing.

Wat betreft de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In dezen verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)”*

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo stelt het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak werd veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter te wijten is aan een opzettelijk handelen of nalaten van dergelijke actoren. Deze situatie blijkt veeleer het gevolg te zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er in dit kader op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker om internationale bescherming in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen niet verder komen dan een algemene verwijzing naar de huidige algemene situatie in Venezuela zonder deze te betrekken op hun persoon. Verzoekende partijen geven niet aan in welke mate de economische en humanitaire crisis in hun land van herkomst hen persoonlijk treffen. Met de loutere verwijzing in het verzoekschrift naar algemene artikels en rapporten

met betrekking tot de humanitaire en economische crisis en de slechte levensomstandigheden in Venezuela zonder verdere toelichting, tonen verzoekende partijen niet aan dat zij in geval van terugkeer naar dat land op intentionele en gerichte wijze een reëel risico lopen te worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waardoor zij in de onmogelijkheid zullen verkeren om in hun elementaire levensbehoeften te voorzien. De Raad merkt tenslotte op dat de COVID 19-pandemie niet afkomstig is van één van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door één van hen wordt veroorzaakt.

In zoverre verzoekende partijen in hun voorliggend verzoekschrift nog opmerken dat zij *“psychische zorg noodzaakt, zonder de welke zij een ernstige terugval riskeert zoals hoger werd uiteengezet”*, is het de Raad niet duidelijk waarop zij doelen aangezien zij nooit eerder melding hebben gemaakt van psychomedische zorgen en opvolging.

Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekende partijen bij terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

2.3.7.3. Opdat aan verzoekende partijen de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, sub c van de Richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Uit de beschikbare landeninformatie besluit de Raad dat het geweld, dat in Venezuela wijdverspreid aanwezig is, voornamelijk politieel en crimineel geweld betreft dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Verder blijkt dat dit politieel en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden geviséerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenschappelijk crimineel of politieel geweld is geïndividualiseerd en niet willekeurig van aard. Dit politieel en crimineel geweld moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Een enkele verwijzing naar de veiligheidssituatie *an sich* is evenwel louter algemeen van aard en het is nog steeds aan verzoekende partijen om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Falcón, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. De controle over territorium, de vele illegale grensovergangen tussen Venezuela en Colombia (*'trochas'*) en de drugshandel, smokkel, mensenhandel en afpersing van vooral Venezolaanse migranten die deze wegen gebruiken alsook de controle over de illegale ontginning van mijnen en de minerale rijkdom, is daarbij de inzet. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Het aantal gewapende confrontaties en de doden die daarbij vallen, worden door verschillende middenveldorganisaties bijgehouden en gedocumenteerd (zie COI Focus "*Venezuela. Situatieschets*", 30 mei 2022, p. 32-41; EASO "*Venezuela Country Focus*", augustus 2020, p. 20-21, 76-94). De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest *Diakité*.

Verzoekende partijen verklaren tot aan hun vertrek uit Venezuela te hebben verbleven in de staat Guárico (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 10).

Uit de landeninformatie kan niet worden afgeleid dat er in de deelstaat Guárico thans een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen dit ook niet aan door in het verzoekschrift het tegendeel te plegen en te citeren uit algemene landeninformatie die overigens niet expliciet betrekking heeft op hun regio van gewoonlijk verblijf en bovendien bezwaarlijk als de meest actuele informatie kan worden beschouwd.

2.3.7.4. Bijgevolg maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen op het CGVS tweemaal uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouden kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

2.3.10. Waar verzoekende partijen vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET